

В парка се разположихме на една поляна в подножието на изкуствено възвишение. Там малката Елма и Тонео започнаха да си играят с една голяма топка, която Тонео си извика с няколко докосвания на дисплея на джобния си телефон. Играта беше подобна на волейбол, но нямаше правила – само топката не трябваше да пада на земята. Тонео покани и нас да се включим. Ние с Миро веднага заехме позиции един срещу друг и започнахме да поемаме и подаваме топката. След малко Тона и жените се включиха и направихме доста широк кръг.

Бях изненадан от добрите рефлексии на Тонео и малката Елма. Те изобщо не допускаха топката да падне на земята. А ние, възрастните, постоянно изпускахме топката и това караше децата да си умират от смях. Забелязах, че Драгица също не допускате грешка и предвиждаше всеки път накъде ще отиде топката. Понякога, дори бях сигурен, че топката отива в една посока, а с учудване виждах, че Драгица се затичва в противоположната. След това се оказваше, че сякаш е знаела къде точно ще падне топката. Сякаш изчисляваше траекторията ѝ, като се съобразяваше с всички странични фактори, от които най-силен беше вятърът.

- Драгица е много добра – казах на Миро.

- Не съм я виждал досега в такава светлина – отвърна той. - Явно, трябвало е да попаднем в извънредна ситуация, за да видя ценните ѝ качества.

- Миро! - извика Драгица, като за пореден път предусети накъде ще се насочи топката. - Какво си говорите зад гърба ми на български?

- А, нищо, нищо! - отговори Миро.

- Нищо ли? - подозрително го изгледа Драгица. -

Чух си името. Не ме карай да разбера.

- Добре де – Миро успешно подаде една топка, - разправяхме се колко си добра в тази игра. Хвалим те, не говорим нищо лошо.

- Хм! - все още недоверчиво каза Драгица. - Добре, щом казваш.

Бяхме играли така около петнайсетина минути, когато иззвъня смартфонът ми. Излязох от играта и отидох малко настрани, за да не преча, и извадих телефона.

Обаждаше се Адон.

- Във Варна съм още – каза тя. - Имаме проблем.

- Какъв? - обезпокоих се аз.

- Не, не е сериозен – успокои ме тя. - Госпожа Хронхра получи някаква реакция от успокоителното. Не може вече да го понеса, цялата подпухна и постоянно крещи.

- Подпухването сигурно е алергична реакция – предположих аз. - Какво смятате да правите?

- Заключена е в стаята – обясни Адон. - Никой не смее да влезе при нея, защото започва да хвърля тежки предмети. Добре че на прозореца има решетка отвън, иначе можеше да скочи оттам и да избяга в това състояние.

- Може би лекар? - предложих аз.

- Не смея да потърся местен, защото може да имаме неприятности – каза Адон.

- Питай Сидо Йинкс – дадох идея, - той може да измисли нещо.

- Прав си – съгласи се Адон, - не се бях сетила.

Единствено мислехме с Физор Апс да докараме лекар или от Хронда, или от базата на влечугоподобните.

- В краен случай, защо не? - казах аз.

- Да – отвърна Адон. - Обадох ти се, за да знаете,

че не сме тръгнали. Ще те държа в течение. Поздрави всички от мен и Физор Апс.

- Поздрави и от нас – приключих разговора аз.

Отново се включих в играта. Миро ме попита:

- Проблем ли има?

- Известен – опитах се аз да омаловажа проблема.

- От какъв характер? - поинтересува се Миро.

- Госпожа Хронхра получила алергия от

успокояващото и сега е заключена в стаята си – обясних аз.

- Креци и хвърля тежки предмети. Адон се чудеше какво да правят. Посъветвах я да се обади на Сидо Йинкс, предполагам, че той може да й намери подходящ лекар, който да не задава излишни въпроси.

- Правилно – одобри Миро. - Иначе Физор Апс може да докара лекар и от базата на влечугите.

- И Адон така каза – потвърдих аз.

Тона чу, че се разправяме за госпожа Хронхра и попита Тонео какво сме си говорили. Той му преведе. Тона вдигна рамене.

- Тя така и така няма да е нужна за делото – каза той. - Сигурно ще й трябва специално лечение. А може и да не й помогне.

- Чували ли си за подобни случаи? - поинтересувах се аз.

- Да – кимна Тона. - Доста. Има специална клиника, където лекуват такива хора. Но не съм чувал някой да се е върнал оттам излекуван.

- А знаеш ли какви хора лекуват там – попитах аз. - Има ли обикновени хора или са само високопоставени.

- Това е клиника на Съвета – обясни Тона. - Знам случайно за нея. Бях на прием, организиран от председателя на Съвета по случай някаква годишнина.

Трябваше да присъствам, защото, нали знаеш, баща ми е. Макар, че досега не съм се възползвал от това.

- Правилно постъпваш – похвалих го аз.

- Та, на този прием се запознах с една дама, която се оказва комисар на тази клиника – продължи разказа си Тона.

- Комисар? - учудих се аз.

- Да – потвърди Тона. - Клиниката е с ранг на комисия и затова се управлява от комисар.

- За да бъде с ранг на комисия – предположих аз, - значи е много важна.

- Така е – съгласи се Тона. - За Хронда тази комисия е от най-голяма важност след комисията по здравеопазване и изхранване.

- Кой определя важността? - попитах аз.

- Съветът – отговори Тона. - Според средствата, които се отпускат за всяка администрация, може да се определи важността ѝ.

- Не ми е ясно – не разбрах аз, - имате ли комисии по отбрана и сигурност?

- Да – потвърди Тона.

- Те не са ли по-важни от тези, които каза? - поинтересувах се аз.

- Не – поклати глава Тона. - Средствата, които получават тези комисии от Съвета са много по-малки.

- Значи – предположих аз, - здравето на хората е много застрашено.

- Да – отново потвърди Тона. - Много.

- И знаеш ли каква е причината? - попитах аз.

- Чувам само слухове – каза Тона. - А те са, че храненето всъщност е непълноценно и това води до влошаване на здравето на хората. Хранителните добавки,

които се вземат като хапчета, също не помагат. Говори се, че дори хапчетата причинявали сериозни проблеми. Пострадалите от храненето и добавките обаче са най-много сред високопоставените. Затова е създадена тази клиника.

- Сигурно има някакво обяснение – предположих аз.

- Да – отвърна Тона. - Никой не знае какво има в специалните добавки за високопоставените.

- Самите високопоставени не са ли взели мерки? - учудих се аз.

- Трудно е да се вземат мерки – обясни Тона, - защото големите асоциации, каквато е, например, Островната асоциация, определят кое е полезно и кое вредно.

- Добре, ако видиш, че ти е зле от нещо, защо ще продължиш да го вземаш? - попитах аз.

- Най-лошото е, че тези хора стават като замаяни и не могат да преценят – отговори Тона.

- Госпожа Хронхра имаше същите признаци – казах аз. - Може би отвличането е включило някакъв механизъм.

- Сигурно е останала без никакви хапчета – предположи Тона. - От това може да е изпаднала в лудост. Но непоносимостта към успокоителните може и да не е свързана с това. По-скоро тези успокоителни са много опасни. Произвеждат ги пак същите асоциации.

- Значи, изводът е „никакви хапчета“! - заключих аз.

- Съвсем правилно – съгласи се Тона.

Продължихме още известно време играта, а след това лека-полека започнаха да се отказват: първо Миро, след това Хронна, след нея Леа, после Тона, Драгица и аз. Децата поиграха още малко сами, но им омръзна и Тонео

върна топката, откъдето я беше взел, отново с няколко докосвания на дисплея на джобния си телефон.

Решихме да пообиколим парка. Качихме се на изкуственото възвишение, на върха на което имаше няколко по-малки дървета и беседка под тях. Децата се затичаха нагоре и стигнаха първи до беседката. Там се настаниха на пейките и ни наблюдаваха доволно как се изкачваме запъхтени.

Когато стигнахме до върха всички, малко си починахме в беседката. Хронна продължи да разказва на Драгица за работата си в бара, а малката Елма превеждаше на български. Драгица не разбираше всичко, макар че беше завършила славистика, но кимаше учтиво. Понякога задаваше въпроси, ако сметнеше, че не разбира нещо важно.

Така неусетно минаваше времето.

Докато ние бяхме в парка, в дома на Елма полковникът слушал необикновения разказ на Елма. Тя му разказала всичко, което бях чул от нея при първото ни гостуване. След това полковникът ми разказа подробно. Той много се възмущаваше от лошото отношение на госпожа Хронхра към Елма и семейството ѝ.

- Как е могла да направи това?! - с негодувание говореше полковникът след това за госпожа Хронхра. - Да я предаде на милицията! Да съсипе здравето и живота ѝ. А след това да тормози семейството на дъщеря ѝ!

Полковникът, разбира се, беше наясно, че госпожа Хронхра, за да се издигне толкова високо във властта, е правила много компромиси с някогашните си убеждения. Когато е била млада, сигурно е вярвала, че светът трябва да се развива по начин, който е смятала за единствен – така наречения демократичен централизъм.

- Главите на всички ни бяха пълни с въздух под налягане – с горчивина си спомняше полковникът. - Никой не можеше да предполага, че ще стигнем до там да не знаем кое е добро и кое зло.

В момент на откровение, полковникът ми каза:

- И сегашното положение в България не е по-добро. Разправят – демокрация. Каква демокрация може да има в акционерно дружество за малките акционери, когато големите определят политиката? Те решават как да се разпределят дивидентите.

След като се поразходихме още малко из парка, се отправихме към дома на Елма. Хронна беше сменила темата и говореше за това какво харесвали жените в Хронда. Някои от тях били запалени по някакви специални упражнения, чрез които уж се поддържала талията. Хронна показваше какви движения трябвало да се правят при тези упражнения, а Тона започна да се подсмива. Тонео пък сръчка баща си и почна да имитира движенията на Хронна. Малката Елма пък го плесна и той я подгони.

Когато наближихме къщата на Елма, аз се сетих за госпожа Хронхра и погледнах към нейната къща. Стори ми се няма, самотна и тъжна.

